

ဘယ်ကံဆွေ

မျှော်လင့်ခြင်းမနက်ဖြန်

မေဇင်လတ်၏ဘဝအမောဝတ္ထု

KAW THIN LAY
11.9.2006

အဆုံး၏ နိဒါန်း

ဤသို့ဖြင့် မေဇင်လတ် အမည်ခံ၊ မေကြည်တစ်ယောက် ကျွန်တော် အမှုထမ်းနေသော ဗဟိုအကျဉ်း ထောင်ကြီးသို့ အချုပ်သူ တစ်ဦးအနေဖြင့် ရောက်လာသည်။ ။

သူ့အမှုက နယ်နယ်ရရထဲက မဟုတ်။

ပစ္စည်းယူ လူသတ်မှုတွင် သူမက ကြံရာပါ။

ပုဒ်မက (၃၀၂)။

ရဲအာမခံရနိုင်သော အမှုမျိုး မဟုတ်၊ တရားရုံးကသာ အာမခံ ပေးနိုင်သည်။ ။

စင်စစ် ထိုစဉ်က ကျွန်တော် သူမကို မသိပါ။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုနေကျော်တစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပါမှ အကြောင်းစုံ သိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကိုနေကျော်က ပန်းချီဆရာ၊ ကျွန်တော်က ထောင်မှူးဖြစ်နေသလို ထောင်အခြေခံသော ဇာတ်လမ်းများကို ရေးသားနေသော စာရေးသမား၊ ထို့ကြောင့် အစကတည်းက ဆက်သွယ်ရင်းနှီးမှု ရှိသည်။ ။

ကျွန်တော့် စာအုပ်အချို့၏ မျက်နှာဖုံးကို သူရေးဆွဲပေးဖူးသည်။ ။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ ဆန္ဒကို စိတ်ရှည်စွာ နားလည်လက်ခံပြီး ဆွေး

နွေးတတ်သော ပန်းချီဆရာများ ထဲတွင် ကိုနေကျော်လည်း တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ချင်း ဆက်ဆံရေးမှာ ရိုးသားပွင့်လင်း၍ ၊ ခင်မင်မှုမှာ အတိုင်းအဆ မရှိခဲ့ပါ။

သူလာစဉ်ကတော့ ကျွန်တော့် စာအုပ် မျက်နှာဖုံးကိစ္စအတွက် လာပြောသည် ၊ ဆွေးနွေးသည် ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ။

မဟုတ်ပါ။ သူ့အကြောင်းနှင့် လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ အကူအညီ တောင်းလာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အကျိုးအကြောင်းကို မေးတော့ သူက အကြောင်းစုံပြောပြသည်။ ။

သူ့ဇာတ်လမ်းဆုံးတော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ။

မေကြည့်အတွက် သူ့စိုးရိမ်မှုများကိုလည်း ကျွန်တော် နှစ်သိမ့် အားပေးရသည်။ ။

ထောင်ဆိုသည် မှာ အနေအစား ဆင်းရဲသည်။ ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်သေးသူအဖို့ လောကဇရဲဟု သူ သိထားသည်။ ။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးထောင်ဆိုလျှင် ပြောစရာမရှိ၊ လူပေါင်းစုံ၊ အကျင့်ပေါင်းစုံ၊ အုပ်စုဖွဲ့၍ ရန်ထောင်သည် က မရှား၊ သန်းရှာ အတင်းပြောရင်းက အခန့်မသင့်လျှင် ကလော်ကြ၊ ဆဲကြသည် ကလည်း ရှိသည်။ ။

ထောင်ဆိုသည် မှာ လူထောင်ပေါင်းများ စွာကို စုစည်းထားသော နေရာ ဖြစ်၏။ တာဝန်ရှိ ဝန်ထမ်းက အဆောင်တစ်ဆောင်တွင် ငါးယောက်ပင် မပြည့်။ သည် တော့ သူတို့ ကို နိုင်နင်းစွာ၊ စည်းကမ်းတကျ ရှိစေရန် အုပ်ချုပ်ရသူအဖို့ မလွယ်။

ထို့ကြောင့် ဖြစ်သလို အရေးပေါ် စည်းကမ်းချက် ပြဋ္ဌာန်းပြီး အုပ်ချုပ်

ရသည် ကလည်း ရှိသည် ။ ထို့ကြောင့် အခြေအနေအရ အံဝင်ခွင်မကျဖြစ်မှုမျိုး တစ်ခါတစ်ရံ ပေါ်ပေါက်တတ်သည် ။

မတတ်နိုင်၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုပေါ်တွင် အလေးပေးရတော့၏။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် ကိုနေကျော်က သူ့ရဲ့ မေကြည်အတွက် စိုးရိမ်သည် ။

ကျွန်တော်က စည်းကမ်းဘောင်အတွင်းမှ မည်သည့် အကူအညီမျိုးမဆို ပေးရန် အသင့်ရှိကြောင်း၊ အဆောင်ကို အုပ်ချုပ်ရသော အမျိုးသမီး ထောင်မှူးထံတွင် လည်း မေကြည်ကို အပ်ပေးမည်ဟု ကတိပေးရသည် ။

သူနှင့် ကျွန်တော် ပထမအကြိမ် တွေ့ကြစဉ်က၊ သူပြောသမျှကိုသာ သိရခြင်းဖြစ်သည် ။ အမှုမှာ စွဲချက် မတင်ရသေးသဖြင့် အခြေအနေကို မသိနိုင်၊ ထင်မြင်ချက်လေးမျှပင် မေးမရ။

သူ့အသွင် ညှိုးငယ်နွမ်းမောနေသဖြင့်၊ ကျွန်တော် မမေးရက်။

သူ့ဘဝတွင် တစ်ရက်မျှသာ ကြုံဆုံခဲ့ရသော အမျိုးသမီးအပေါ် သူ၏ တွယ်တာ အစိုးရိမ်ကြီးမှုကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင် ဖြစ်ရသည် ။

"မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ အတွေ့အကြုံဟာ ခါးသီးလှတယ်ဗျာ၊ ဘဝနဲ့ မမျှအောင် ဆိုးဝါး လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် ..."

သူ့ထံမှ ကြားရသော စကားဖြစ်ပါ၏။

"အင်း ... ခင်ဗျား သနားတယ် ဆိုရင်တော့ ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီ ကိုနေကျော် ..."

ကျွန်တော့် ကျီစယ်မှုအတွက်၊ သူ့ထဲမှ အပြီးယဲ့ယဲ့ကိုသာ တွေ့ရသည် ။

သူ ပြန်သွားသောအခါ၊ အမျိုးသမီး အချုပ်ထောင်သို့ ကျွန်တော် သွားခဲ့ရသည် ။ အဆောင်မှူးဖြစ်သော အမျိုးသမီး ထောင်မှူးနှင့် တွေ့ပြီး၊ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြကာ သူနှင့် အတူ မေကြည်ကို ရုံး ခန်းထဲသို့ ခေါ်တွေ့သည် ။

ကိုနေကျော်နှင့် ကျွန်တော်မှာ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သည့် အကြောင်း၊ အားငယ်စရာမရှိ၊ စည်းကမ်းဘောင်အတွင်းမှ မည်သည့် အကူအညီမဆို ပွင့်လင်းစွာ တောင်းဆိုရန် မေကြည်ကို တိုက်တွန်းရသည် ။

အမျိုးသမီး ထောင်မှူးကလည်း အားပေးနှစ်သိမ့်ပါ၏။ ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ ပင် အဆောင်၏ အခန်းလူကြီး ဖြစ်သော အမျိုးသမီးကြီးကို အပ်လိုက်ပါသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ၏ အကူအညီကို မေကြည် ကျေနပ်လက်ခံသည် ။ သို့သော် သူမမျက်နှာ မရွှင်လန်း၊ ညှိုးငယ်လှ၏။ သူ့ရင်ထဲမှ အပူကို ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပေးလိုသည့် အသွင်မျိုးဖြင့် အေးဆေးတိတ်ဆိတ်စွာ ခံယူသည် ။

"မိန်းမချောတစ်ယောက်ပဲ . . ."

မေကြည်ကို သူ့အခန်း ပြန်ပို့သောအခါ အမျိုးသမီးထောင်မှူးက အထက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ချပါသည် ။

"ဟုတ်တယ် . . . အထူးသဖြင့် ပန်းချီဆရာက မြတ်နိုးတဲ့ အလှမျိုးကိုမှ ဒီအမျိုးသမီးက ပိုင်ဆိုင်ထားတာကိုးဗျ . . ."

ကျွန်တော်ကပါ သူမစကားကို ဖြည့်စွက်လိုက်မိပါသည်။ ။

အပိုင်း(၁)

"ကျွန်မပြောချင်တဲ့ ကျွန်မ အကြောင်း"

ဘဏ်ဆွေ

မျှော်လင့်ခြင်းမရှိတိဖြစ်

မေဇင်လတ်၏ဘဝအမောဝတ္ထု

အခန်း(၁)

ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိရင် မေကြည် အံ့သြရသည်။ ။

စင်စစ် အံ့သြမိသည် ဟု ဆိုခြင်းထက် အံ့အားသင့်ရသည် ဟု ဆိုချေက ပို၍ မှန်လိမ့်မည်သာ။

အဖြစ်ကို ကြည့်ပါဦး။

မနေ့က ဒီအချိန်။

အကောင်းဆုံးသော အစားအစာ ဆီဦးထောပတ်ကို စားနေရသည်။ ။
ညွန့်ပေဆိုသော ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သည့် အသွေးစုံ၊ အရောင်စုံ အဝတ်အထည်ကို တစ်စုံပြီးတစ်စုံ လဲခဲ့သည်။ ။ တစ်ယောက်အိပ်ကျွန်းသားခုတင်ကြီးပေါ်မှ အိပ်စက်ညက်ညောနေသော ဖဲမွေ့ရာပေါ်တွင် ခဏပင် ဆိုသော်လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်ခဲ့သည်။ ။

သည် တုန်းက ကန်တော်ကြီးစောင်းမှ ခပ်မြင့်မြင့် တစ်ထပ်တိုက်က လေးထဲတွင် ဖြစ်သည်။ ။

ယခုတော့ . . .

မေကြည် ရောက်နေသည် က ထောင်၊ အကျဉ်းထောင်၏ အမျိုးသမီး အချုပ်ဆောင်၊

မြင်ရသမျှ၊ ကြားရသမျှ၊ တွေ့ရသမျှ၊ အနိဗ္ဗာရုံချည်း စုဝေးနေသည့် နေရာ၊

သံဝေဂ ရစရာသာ မဟုတ်၊ တရားကျစရာလည်း ကောင်းသည် ။ မိမိကိုယ်သာ မဟုတ်၊ အရာရာကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပြီး အခွင့်အရေးကလည်း နုတ္တိ။

အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခု ဆိုသော ဝေါဟာရကို ယခုမှ မေကြည် သဘောပေါက်သည် ။

မနေ့ည ဆယ်နာရီလောက်မှာ မေကြည် ထောင်ထဲရောက်လာသည် ။ ရဲစခန်းမှ လိုအပ်သည် များကို အနည်းအကျဉ်းမေးပြီးနောက် ထောင်ထဲသို့ ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည် ။

မငြင်းသာ၊ မကွယ်သာ၊ စောဒက မတက်သာသော မေကြည်အဖို့ ထိုအချိန်ကတည်းက အခွင့်အရေး စတင် ဆုံးရှုံးသည် ။ ခါးဝတ်ခါးစားဖြင့် ထောင်ထဲဝင်ရန် အခြေအနေက ဖြစ်လာသည် ။ သည် အဝတ်အစားပင်လျှင် ကယ်တင်ရှင်ကြီးက စောင်မကြည့်ရှုလိုက်သော ဝတ်စုံ၊ နို့မို့ဆိုလျှင် အခက်သား။

ထောင်သို့ ပို့မည်ဆိုကတည်းက မေကြည် ရင်ခုန်တော့သည် ။ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ အရိုး၊ အကြော အချဉ် အားလုံးကိုသာ မက စိတ်ဝိညာဉ်ကိုပါ အနုတ်ခံရသူလို နုံးချည့်ချည့်ဖြင့် ပျော့ခွေသွားရသည် ။

ကယ်တင်ရှင်က အားပေးသည် ။

စခန်းမှူးက နှစ်သိမ့်သည် ။

အဖော်လိုက်မည့် အစောင့်ရဲမေက ခပ်ပြတ်ပြတ်၊

အားငယ်ရသူက မေကြည်။

လိုအပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းများ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ စခန်းမှူးက မြို့နယ်မှူးထံ သတင်းပို့သည် ။

စခန်းမှူး ရုံးခန်းသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ကယ်တင်ရှင်က မေကြည့်ကို ကြည့်သည် ။ သူ့အကြည့်က သိမ်မွေ့
သော်လည်း ကြေကွဲနေသည် ။ ယူကျုံးမရ၊ မချင့်မရဲဖြစ်နေသည် ။ စ
ကားတွေ သိပ်ပြောချင်ပုံရသည် ။

မေကြည့်အဖို့ လည်း ထိုနည်းတူပင်။

အားကိုးသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိသည် ။

ခက်သည် က မိမိတို့ အဖြစ်မှာ စကားတွေ
လှိုင်လှိုင်ပြောနိုင်ကြသူများ မဟုတ်၊ မနေ့ကမှ တွေ့ခဲ့ကြသူတွေ၊ အချိန်
အားဖြင့် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပင် မပြည့်တတ်သေး။

သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း၊ ဂဃနဏ သိကြသူများ မဟုတ်၊ ရင်
ဖွင့်ပြီးပြောဖို့ နေနေသာသာ၊ စကားသာသာပင် မှာ ကြားဖို့ ခက်နေသ
ည် ။

သို့သော် -

တစ်ဦးအကြည့်ကို တစ်ဦးက နားလည်သည် ။

တစ်ယောက် ရင်ခုန်သံ တစ်ယောက် ကြားနေရသလို ရှိသည် ။ နှစ်
ဆယ့်လေးနာရီပင် မပြည့်တတ်ခဲ့သော ရင်းနှီးမှု၏ သံယောဇဉ် အတွယ်
အတာသည် ပင်လျှင် မသိမသာ နှောင်တွယ်မိချေပြီ။

သို့သော် အခြေအနေက မပေးတော့ချေ။

သူ့ထံမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာသည် ။ ထို့ကြောင့် အစော
င့်ရဲမေက သူ့အား အကဲခတ်သော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည် ။
မေကြည်ကလည်း ထို့အတူ သူ့ကို ကြည့်မိသည် ။

သူ့အကြည့်ကမူ အခန်းနံရံသို့ ရောက်နေသည် ။ ကြံရာမရ ဖြစ်နေရှာသော သူ့ရင်ထဲမှ ဝေဒနာကို မေကြည် ကောင်းကောင်း သိလို က်သည် ။

သူလည်း ငါ့လိုပါပဲလား . . . ဟူ၍ . . ။

မြို့နယ်မှူး ရုံးခန်းထဲမှ စခန်းမှူးထွက်လာသည် ။ သူ့လက်ထဲတွင် လက်မှတ်ထိုးပြီးသား စာရွက်စာတမ်းများ ပါလာသည် ။ အစောင့်ရဲမေ အား ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အားလုံးကို ပေးလိုက်သည် ။

"ကဲ - အမိ၊ ထ - သွားကြစို့ . ."

ရဲမေ၏ စကားအဆုံး မေကြည်သာမက၊ သူကလည်း ထရပ်သည် ။

မေကြည်နှင့် သူ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည် ။

သည် တစ်ကြိမ်တွင် တော့ ရင်မခုန်နိုင်ကြ၊ ကွေကင်းရခြင်းအတွက် ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ကြရသည် ။

စခန်းမှူးက သူ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်သည် ။

"စခန်းအနေနဲ့ အာမခံမပေးနိုင်လို့ ပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ တရားရုံးမှာ အာမ ခံရဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပေးပါ့မယ်"

သူက စခန်းမှူးကို ပြီးပြသည် ။ သို့သော် သူ့အပြုံးမှာ တက်ကြွမှုမရှိ၊ လျော့ရဲရဲ နိုင်လှ၏။

"မမေကြည်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဗျာ -၊ အခြေအနေက မျှော်လင့်သ လောက် ဖြစ်လာမယ် မထင်ပါဘူး။ အခုဟာကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားအရမို့ပါ . . ."

စခန်းမှူး၏ စကားအဆုံး၊ မေကြည် ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ရှိခဲ့သည် ။

ဂျစ်ကားလေးပေါ် တက်ကြတော့၊ သူ့မှာ စခန်းအပြင်တွင် ရပ်ကြည့် ကျန်ခဲ့သည်။ ။

ရုတ်တရက် ခွဲခွာရမည်မို့ နှုတ်ဆက်စကား မဆိုဖြစ်ကြ။

ကားထွက်ခါနီးမှ သူ့အမှာ စကားကို ကြားရသည်။ ။

"နက်ဖြန် မေကြည့်ကို ကိုယ်လာတွေ့မယ်၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နော် - မေကြည်..."

ကားထဲ ရောက်နေသော မေကြည်က ခေါင်းညိတ်ပြသော်လည်း ၊ သူက တွေ့မည် မဟုတ်...။

ရဲကား စခန်းရှေ့မှ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ။

ညဆယ်နာရီကျော်သော်လည်း ရန်ကုန်ညသည် လုံးဝ မတိတ်ဆိတ် သေး။ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားပြီး ဆူညံနေမှုမျိုးတော့ မရှိ၊ လူအသွားအ လာ ကဲ့သွားရုံမျှသာ ရှိသည်။ ။

ယခင်ကတော့ ဤလိုညမျိုးမှာ ပင် မေကြည် ကျက်စားဖူးသည်။ ။ နေ့ မှ ညတာကို မေကြည် သတိမပြုခဲ့ သည် မှာ ကြာပြီ။

သည် တုန်းက မေကြည် သတိပြုနေမိသည် က "အမဲ" စင်စစ် "အချ ဉ်" သာဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့ဆိုလိုက်၍ မေကြည်ကို လမ်းပေါ်က မိန်းမဟု မထင်လိုက်ပါနု င့်။ ။

ဒုစရိုက်ကိစ္စနှင့် မရှောင်လွဲသာခဲ့သော်လည်း မေကြည် ဘယ်တော့မှ အပေါ်စားမဆန်၊ ပြောရင် ယုံချင်မှ ယုံမည်။ ဒီနေ့အထိ မေကြည့်အဖို့ ၊ အထီးဆိုလျှင် ယင်ဖို မသန်းခဲ့သေးသော ဘဝ။

သို့သော် အထင်သေးပြီး လာကြောဖို့ တော့ မကြံနှင့် မောရုံသာ ရှိသွားမည်။

ဂျစ်ကားလေး ပြည်လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မေကြည့်အတွေးများ ပြယ်သွားသည် ။

သူတို့ ကားလေးသည် ထောင်ဆီသို့ ဦးတည်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိ ရလာသည် ။ တစ်မိနစ်ထက် တစ်မိနစ် ထောင်နှင့် နီး လာပြီ ဟူသော အသိက မေကြည် ရင်ကို ဖိုသွားစေသည် ။

အလိုလိုနေရင်း အားငယ်လာရသည် ။

မျက်နှာစိမ်းချည်းသာ ဖြစ်ကြသော လူသစ် နေရာသစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်တွင် မိမိ ဘယ်သို့ နေရမည်ကို တွေးရင်း ရင်လေးနေမိတော့သည် ။
